

Eckstein Gábor (1972. június 3., Budapest)

és Eckstein „Töfi” László (1973. május 25., Budapest)

játékosok

– Gabi! Gyerekként hogyan alakult a kapcsolatotok?

– Nagyon jó tesók voltunk, amiben nyilván a foci iránti közös szeretet is szerepet játszott, amit édesapánk oltott belénk. Gyakorlatilag amint járni tudtunk, labda gurult a lábunk előtt, azt kértünk a szülinapunkra, karácsonyra, és sokszor azzal is aludtunk. A kibontakozásunkhoz szerencsére még kellő időben, '79-ben elköltöztünk a VI. kerületből az akkor épülő Békásmegyeri lakótelepre, annak is a Duna felőli oldalára, ahol a házak közötti parkokban létrehozott, ma is megtalálható „dühögőkben” hétvégén és iskolaszünetben éjjel-nappal ment a foci. Ha pedig úgy alakult, az előszobában vívtunk nagy fejelőpárbajokat az öcsémrel, ahol a szobáink ajtaja képezte a kaput. Persze a suliban is zajlott az élet: a tanítási idő után osztályonként csapatokat szerveztünk, és meccseket kötöttünk le. 7–8. osztályban én tartottam az edzéseket az osztálytársaimnak. És akkor a kerületi bajnokságról még szót sem ejtettünk! Nagyon komolyan vettük az egészséget. Sajnos a mai fiatalok többségéből mindez jórészt már kiveszett, hiszen megsokszorozódtak a szabadidő eltöltési lehetőségeik, elég csak a számítógépet említeni.

– Igazolt labdarúgók mikor lettetek először?

– '83-ban vitt le minket apunk a Csillaghegyhez, egészen pontosan Teleki Ottóhoz a serdülő „Zs”-be. Egy évet játszottunk nála, aztán egy év pihenő következett. '85-ben úgy kerültünk a Gázművekhez, hogy az egyik békási haverunk, Szalai Tomi ott játszott, és hívott bennünket is. Két évet húztam le a serdülőben, majd ugyanennyit az ifiben Kóródi Rudi bácsinál, aztán átmenetileg elváltak utjaink, mert átigazoltam a Csepel ifibe, amit akkor pont Schmél Laci bá' irányított. Néhány labdát vagy ilyesmit adtak értem cserébe. '89/'90-ben harmadik helyen végeztünk az NB I-ben, és megnyertük az MNK-t (Magyar Népköztársaság Kupa), a döntőben a Tamási Zolit soraiban tudó MTK-t felülmúlva. Szintén '89-ben végeztem el felszolgálóként a szakközépiskolát. '90 augusztusában bevonultam katonának, és mivel szóltam, hogy focizom, ezért Tatára tettek az NB III-as Tatai HAC-hoz. Három hónap után azonban átraktak a fegyveres erők tatai üdülőjébe felszolgálónak, így a maradék hét hónapra fel kellett függesztenem a futballt. Ősz elején leszereltem, és Szűcs Laci bá' hívására rögtön mentem is vissza a Gázba. Azért nem a Csepelbe, mert az ifiből kiöregedtem, a tartalék csapatot pedig addigra megszüntették.

– Közben a tesód?

– Ő maradt a klubnál, és egyre jobban beverekedte magát az első csapatba. Épp akkor sorozták be, amikor leszereltem, szóval váltottuk egymást. Szentendrére került, de nem focizott a Kossuth KFSE-ben, mert hétvégén sokszor el tudott jönni a Gázba. Én ballábasként balösszekötőt, ő jobblábasként jobbösszekötőt játszott. Abban a szezonban frissen kiesettként a BLSZ II-ben szerepeltünk. Október közepén löttem két

